

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY

CHRISTINE STIX-HACKL

přednesené dne 8. prosince 2005¹

I – Úvod

1. Předloženou žalobou pro nesplnění povinnosti státem se Komise domáhá určení, že ze strany Spolkové republiky Německo došlo v souvislosti s celním režimem tranzitu s karnety TIR (dále jen „režim TIR“) k nejružnějším opožděním. Komise zejména Spolkové republice Německo vytýká, že vlastní zdroje Společenství vyplývající z tohoto režimu nebyly správně zaúčtovány a včas poskytnuty Komisi a že Komisi nebyly sděleny určité informace týkající se nevyřízených karnetů TIR. Komise mimoto požaduje, aby Spolková republika Německo uhradila dotčené vlastní zdroje včetně úroků a sdělila určité informace.

Společenství, jak to bylo upraveno v rozhodném období pro tento režim v nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 (dále jen „nařízení o vlastních zdrojích“)². Nařízení o vlastních zdrojích upravuje u stanovených nároků Společenství na vlastní zdroje dva způsoby zaúčtování. Zpravidla mají být stanovené nároky zaúčtovány na takzvaném účtu A, pokud se nejedná o takové nároky, které mají být zaúčtovány na takzvaném účtu B, protože mimo jiné „nejsou dosud uhrazeny a nebylo pro ně poskytnuto zajištění“. Způsob zaúčtování je rozhodující proto, že stanovené nároky zaúčtované na účtu A musí být Komisi uhrazeny nejpozději v první pracovní den po 19. dni druhého měsíce následujícího po měsíci, v němž byl nárok stanoven, zatímco nároky vedené na účtu B mají být uhrazeny teprve během odpovídající lhůty po *poukázání* těchto částek.

2. Tento spor se týká v první řadě zaúčtování a uhrazení (celních) vlastních zdrojů

2 — Nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 ze dne 29. května 1989, kterým se provádí rozhodnutí 88/376/EHS, Euratom o systému vlastních zdrojů Společenství (Úř. věst L 155, s. 1).

1 — Původní jazyk: němčina.

3. V druhé řadě se tento spor týká celního režimu tranzitu karnetů TIR, který se opírá o Celní úmluvu o mezinárodní přepravě zboží v rámci karnetů TIR, podepsanou v Ženevě dne 14. listopadu 1975 (dále jen „úmluva TIR“), jejíž smluvní stranou jsou jak Spolková republika Německo, tak i Evropské společenství³.

5. Toto řízení má úzkou věcnou souvislost s probíhajícími řízeními ve věcech C-377/03⁴ a C-378/03⁵, které se také týkají zaúčtování a vybírání vlastních zdrojů vyplývajících z režimu TIR a ve kterých budu rovněž přednášet svá stanoviska.

II – Právní rámec

A – Právo Společenství

1. Nařízení o vlastních zdrojích

4. V podstatě toto řízení vyvolává otázku, zda mají být nároky z režimu TIR zaúčtovány na účet B namísto zaúčtování na účet A, a to vzhledem k problémům týkajícím se zajištění cel a poplatků, které stanoví v rámci režimu TIR záruční systém, který se podle vyjádření německé vlády od roku 1993 ocitl na pokraji rozpadu. Německé orgány uvádějí, že v této situaci je třeba dočasně upustit od prosazování nároků vůči záručním sdružením, popř. je třeba sporná cla zaúčtovat jako nezajištěné nároky na účet B.

6. Článek 2 odst. 1 nařízení o vlastních zdrojích k určení nároku Společenství stanoví:

„Pro účely použití tohoto nařízení se nárok Společenství na vlastní zdroje uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) rozhodnutí 88/376/EHS, Euratom stanoví, jakmile o splatné částce příslušný orgán členského státu vyrozumí dlužníka. Vyrozumění se učiní, jakmile je

3 — Evropské společenství schválilo tuto úmluvu nařízením Rady (EHS) č. 2112/78 ze dne 25. července 1978 o uzavření Celní úmluvy o mezinárodní přepravě zboží v rámci karnetů TIR („úmluva TIR“) ze dne 14. listopadu 1975, Ženeva (Úř. věst. L 252, s. 1; Zvl. vyd. 02/01, s. 208).

4 — Věc Komise v. Belgie.

5 — Věc Komise v. Belgie.

dlužník znám a jakmile může být výše nároku vypočtena příslušnými správními orgány v souladu s příslušnými předpisy Společenství.“

nárokům, na něž bylo poskytnuto zajištění, jsou vzneseny námitky a jejich výše by se mohla po vyřešení vzniklých sporů změnit.“ *(neoficiální překlad)*

7. Článek 6 odst. 1 a 2 písm. a) a b) nařízení o vlastních zdrojích týkající se zaúčtování vlastních zdrojů zní takto:

8. Článek 10 odst. 1 nařízení o vlastních zdrojích stanoví k vybírání vlastních zdrojů toto:

„(1) Účty vlastních zdrojů vede státní pokladna každého členského státu nebo organizace určená každým členským státem, přičemž jsou rozděleny podle povahy zdrojů.

„(1) Po odečtení 10 % na náklady spojené s vybíráním vlastních zdrojů podle čl. 2 odst. 3 rozhodnutí 88/376/EHS, Euratom se vlastní zdroje uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) tohoto rozhodnutí připisují na příslušné účty nejpozději v první pracovní den po 19. dni druhého měsíce následujícího po měsíci, v němž byl nárok stanoven podle článku 2 tohoto nařízení.

(2) a) Nároky stanovené podle článku 2 se, aniž je dotčeno písmeno b) tohoto odstavce, účtují nejpozději v první pracovní den po 19. dni druhého měsíce následujícího po měsíci, v němž byl nárok stanoven.

b) Stanovené nároky nezaúčtované podle písmene a), protože dosud nejsou uhrazeny a nebylo na ně poskytnuto žádné zajištění, se poukází na zvláštní účet ve lhůtě stanovené v písmenu a). Členské státy mohou takto postupovat také v případě, že proti stanoveným

Nicméně nároky uváděné na zvláštních účtech podle čl. 6 odst. 2 písm. b) musí být zaúčtovány nejpozději v první pracovní den po 19. dni druhého měsíce následujícího po měsíci, v němž byly nárokovány částky uhrazeny.“ *(neoficiální překlad)*

9. Článek 17 odst. 1 a 2 nařízení o vlastních zdrojích stanoví: 2. Režim TIR

a) Přehled režimu TIR

„(1) Členské státy přijmou veškerá nezbytná opatření, aby zajistily, že částky odpovídající nárokům stanoveným podle článku 2 budou poskytnuty Komisi tak, jak je stanoveno v tomto nařízení.

(2) Členské státy nejsou povinny Komisi poskytnout částky odpovídající stanoveným nárokům jediné tehdy, pokud tyto částky nemohly být vybrány z důvodu vyšší moci. Kromě toho nemusí členské státy poskytnout Komisi tyto částky ve zvláštních případech, jestliže se po důkladném zhodnocení všech závažných okolností každého jednotlivého případu ukáže, že v dlouhodobém výhledu není vybrání těchto částek možné z důvodů, které nemohou být přičítány těmto členským státům. Tyto případy musí být zmíněny ve zprávě podle odstavce 3, jedná-li se o částky přesahující 10 000 ECU, přepočteno na národní měnu v kurzu platném první pracovní den měsíce října předchozího kalendářního roku; tato zpráva musí obsahovat uvedení důvodů, proč nebyl členský stát schopen poskytnout dotyčné částky. Komise může do šesti měsíců sdělit členskému státu své případné připomínky.“ (*neoficiální překlad*)

10. Režim tranzitu je druhem celního řízení, které má usnadnit obchod, popř. přepravu zboží v rámci určitého celního systému nebo mezi určitými celními územími. Režimy tranzitu jako „podmíněné systémy“ mají umožnit dočasné uvolnění cel, poplatků a daní, které mají být zaplacený za zboží, které bylo zasláno do třetího státu nebo které pochází z třetího státu, během přepravy tohoto zboží v rámci určitého celního území. Režim TIR je jedním z mnoha existujících – v mnoha ohledech podobných – druhů režimu tranzitu, popř. systémů přepravy zboží, mezi které se především počítají také režim tranzitu Společenství a společný režim tranzitu.

11. Právním základem režimu TIR, který patří k vnějším režimům tranzitu, je na úrovni Společenství vedle mezinárodní úmluvy TIR nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství⁶ (dále jen „nařízení, kterým se provádí celní

6 — Úř. věst. L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3.

kodekx“), které opět spočívá na celním kodexu Společenství⁷ (dále jen „CK“) a které v článcích 451 a násl. v podstatě přebírá řízení stanovené úmluvou TIR, popř. jej provádí.

12. Podle úmluvy TIR má být přeprava zboží v celně uzavřených vozidlech, jízdních soupravách nebo kontejnerech podrobena prohlídce pouze ve výchozích celních, nikoliv ale v průvozních celních nebo celních v místě určení, ledaže existuje podezření z porušení celních předpisů (článek 5). Krom toho toto zboží nepodléhá placení nebo složení dovozních nebo vývozních cel a poplatků (článek 4). Řízení TIR slouží celnímu dohledu nad přepravou zboží v rámci celního území – přičemž pro účely úmluvy TIR se celní území Společenství považuje za jednotné celní území – a má zajistit, že přepravované zboží dorazí v nezměněné podobě a množství na místo určení.

13. To má být v podstatě umožněno třemi prvky v rámci režimu TIR: zaprvé přeprava zboží se uskutečňuje ve vozidlech nebo kontejnerech, které vyhovují stanoveným

bezpečnostním požadavkům tak, aby byla vyloučena při přepravě zboží na cestě záměna nebo zdržení (články 12 až 14 úmluvy TIR). Zadruhé zboží musí být během celé doby přepravy provázeno jednotným přepravním dokladem, karnetem TIR, který je vystaven v odchozím místě a na jehož základě se kontroluje řádný průběh přepravy (článek 3). Zatřetí musí být výběr cel a poplatků, které mohou celní orgány požadovat na přepravicích, zčásti zajištěn vnitrostátním záručním sdružením, které je pro tento účel uznáno celními orgány smluvních stran (článek 3). Toto ručení je zajištěno International Road Transport Union (IRU), stejně jako skupinou pojistitelů se sídlem ve Švýcarsku (dále jen „skupina pojistitelů“).

14. Karnety TIR tiskne IRU a vydání uživatelům zajišťují záruční sdružení, která do karnetů TIR zapisují řadu údajů, zejména údaje o přepravovaném zboží. Každý karnet TIR se skládá z řady listů ve dvou vyhotoveních. Pokud je sporné zboží zastaveno na celnici v místě určení, tzn. na výchozí celnici na celním území Společenství, a pokud celnice v místě určení o tom bez výhrad informuje celnici odeslání, tzn. vstupní celnici tohoto celního území, skuteční se tak řádně přeprava v rámci režimu TIR.

7 — Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307).

15. Pokud nedojde k řádnému vyřízení, použije se v podstatě záruční systém stanovený v článku 8 úmluvy TIR, kdy se záruční sdružení až do určité výše za každý náklad přepravený nákladními vozidly zaručují zaplatit dovozní nebo vývozní cla, která jsou na základě nesrovnalostí v rámci přepravy TIR splatná, a ručí za zaplacení společně a nerozdílně s osobami, které je dluží.

pis, týkající se operace TIR. Toto sdružení ručí za zaplacení výše uvedených částek společně a nerozdílně s osobami, které je dluží.

b) Relevantní ustanovení úmluvy TIR

(2) Jestliže v případech uvedených v odstavci 1 tohoto článku zákony a nařízení smluvní strany nestanoví placení dovozních nebo vývozních cel a poplatků, zavazuje se záruční sdružení zaplatit za týchž podmínek částku rovnající se výši dovozních nebo vývozních cel a poplatků zvýšených o případné úroky z prodlení.

16. Kapitola II úmluvy TIR, ve které je upraveno vydávání karnetů, stejně jako odpovědnost záručních sdružení, obsahuje mimo jiné následující ustanovení:

(3) Každá smluvní strana stanoví pro každý karnet TIR maximální výši částek, jejichž zaplacení lze na záručních sdruženích požadovat podle ustanovení uvedených v odstavcích 1 a 2.

„Článek 8

(1) Záruční sdružení se zavazuje zaplatit splatná dovozní nebo vývozní cla a poplatky zvýšené o případné úroky z prodlení, které měly být zaplacený podle celních zákonů a nařízení země, ve které byl porušen před-

(4) Záruční sdružení je odpovědné vůči orgánům země, ve které se nachází celnice odeslání, od okamžiku, kdy celnice přijme karnet TIR. V dalších zemích, kterými operace přepravy zboží na podkladě karnetů TIR prochází, začíná tato odpovědnost, jakmile je zboží dovezeno, nebo v případě přerušení operace TIR podle ustanovení odstavců 1 a 2 článku 26, jakmile karnet TIR přijme celnice, u které je operace TIR obnovena.

(5) Odpovědnost záručního sdružení se vztahuje nejen na zboží uvedené v karnetu TIR, nýbrž také na zboží, které ač není v karnetu uvedeno, je uloženo v celně uzavřeném prostoru silničního vozidla nebo v celně uzavřeném kontejneru; tato odpovědnost se nevztahuje na žádné jiné zboží.

„vyhláška Spolkového ministerstva financí“) obsahuje mimo jiné následující úpravu v bodě 3, která se týká zajištění operací uskutečněných v rámci režimu tranzitu:

(6) Pro stanovení cel a poplatků zmíněných v odstavcích 1 a 2 tohoto článku platí údaje o zboží uvedeném v karnetu TIR, nebude-li prokázán opak.

„Pokud jde o žádosti o zaplacení dovozního cla v rámci režimu tranzitu Společenství nebo obecného režimu tranzitu, má se za to, že na pohledávky bylo poskytnuto zajištění pouze tehdy, pokud bylo pro každou operaci tranzitu poskytnuto konkrétní zajištění a toto zajištění nebylo dosud uvolněno.

(7) Při nastalé splatnosti částek uvedených v odstavcích 1 a 2 tohoto článku mají příslušné orgány podle možnosti žádat o zaplacení osobu nebo osoby, které je přímo dluží, dříve než svůj nárok uplatní vůči záručnímu sdružení.“

Všechny ostatní pohledávky z režimu tranzitu Společenství, obecného režimu tranzitu nebo režimu TIR se považují za nezajištěné [...]“

III – Skutkový stav a řízení

B – Vnitrostátní úprava

A – Ke krizi režimu TIR

17. Vyhláška Spolkového ministerstva financí ze dne 11. září 1996 (dále jen

18. Německá vláda zejména upozornila Soudní dvůr na skutečnost, ke které je třeba v rámci žaloby přihlídnout, a sice na vážnou

krizi, ve které se režim tranzitu používaný v rámci Společenství, režim TIR, od počátku 90. let, a zejména od zavedení vnitřního trhu dne 1. ledna 1993 ocitl, což vedlo k rozbití záručního systému tvořícího základ režimu TIR, a tím – alespoň podle vyjádření německé vlády – došlo „téměř ke zhroucení“ celého režimu TIR. Tato krize byla také předmětem práce vyšetřovacího výboru, který měl přezkoumat tvrzená porušení a nesrovnalosti ve společném režimu tranzitu a který byl vytvořen Evropským parlamentem v prosinci 1995 a svou zprávu předložil dne 20. února 1997⁸ (dále jen „vyšetřovací zpráva Evropského parlamentu“). Tato zpráva se sice soustředí na společný režim tranzitu, ale pojednává také podrobně o režimu TIR.

19. Krize byla způsobena – na jejím přesném rozsahu se ovšem účastníci řízení nedokáží shodnout – drastickým vzestupem nesrovnalostí v rámci režimu TIR v souvislosti s otevřením východním zemím, stejně jako vytvořením vnitřního trhu a vzestupem organizovaného zločinu, což opět vedlo k silnému využívání mezinárodní skupiny pojistitelů, která stále častěji odmítala převzít krytí pohledávek ze zajištění. Ústřední orgány vytvořené v rámci úmluvy TIR, správní výbor TIR stejně jako především

pracovní skupina pro celní otázky v dopravě WP. 30, ve které jsou zastoupeny všechny smluvní strany včetně Komise, se podle informací německé vlády i vyšetřovacího výboru Evropského parlamentu opakovaně zabývaly uvedeným vývojem.

20. Z podnětu IRU stejně jako mezinárodní skupiny pojistitelů se reagovalo na tento vývoj nejprve v červenci 1993 zavedením specifického karnetu TIR pro zvláště citlivé zboží, a sice tabák a alkohol, jehož zajištění bylo zvýšeno na 200 000 USD. Dne 5. prosince 1994 ovšem mezinárodní skupina pojistitelů vypověděla smlouvu o zajištění, což odůvodnila nadměrným zvýšením rizik, o kterých pojistitelé nevěděli, a obecným rozšířením a systematickým charakterem podvodů. Tato výpověď se potom stala předmětem rozhodčích řízení.

21. Vzhledem – jak to uvádí německá vláda – k platební neschopnosti německých záručních sdružení BDF⁹ a AIST¹⁰ a obavě ze zhroucení záručního systému režimu TIR

9 – Spolkový svaz německých přepravců zboží (Bundesverband des deutschen Güterfernverkehrs).

10 – Pracovní jednotka na podporu a rozvoj mezinárodní silniční přepravy (Arbeitsgemeinschaft zur Förderung und Entwicklung des internationalen Strassenverkehrs).

německá vláda nakonec přerušila dohodami ze dne 31. července 1996 a 26. května 1997 vymáhání nezaplacených pohledávek vůči záručním sdružením (dále jen „moratoria“).

sdělily obsah těchto dohod a ostatních obdobných dohod případně uzavřených s jinými záručními sdruženími, jakož i aby jí sdělily, pokud jde o stanovené a neuhrazené vlastní zdroje z neuvolněných karnetů TIR, v jakém okamžiku a jakou formou dojde k jejich poskytnutí Komisi.

B – Postup před zahájením soudního řízení a návrhová žádání

22. Při kontrole vlastních tradičních zdrojů v Německu provedené Komisí ve dnech 24. až 28. listopadu 1997 bylo zjištěno, že německé orgány v rámci celního režimu tranzitu neuvolnily řádným způsobem určité tranzitní doklady (509 karnetů TIR v letech 1993, 1994 a 1995, kdy dotčené nároky dosahují celkové částky přibližně 20 milionů DEM). Celní úřady sice včas zaslaly žádost o zaplacení cla a stanovily lhůtu záručnímu sdružení, aby cla uhradilo. Žádné platby se ovšem neuskutečnily a německé orgány se soudně nedomáhaly dlužných částek. Vymáhání bylo na základě dohod se záručními sdruženími o moratoriu přerušeno. Podle německých orgánů měly být dotčené částky považovány za nezajištěné ve smyslu vyhlášky, a byly proto poukázány na účet B.

24. Dopisem ze dne 22. ledna 1998 německé orgány uplatnily, že dočasné vzdání se uplatňování svých práv soudní cestou bylo podmíněno zvyšujícím se počtem podvodů při operacích tranzitu na podkladě karnetu TIR, což vedlo dne 5. prosince 1994 k výpovědi smlouvy o zajištění mezinárodní skupinou pojistitelů a k pozastavení plateb touto skupinou německým záručním sdružením, aby bylo zabráněno úpadku těchto sdružení, a tedy zhroucení systému TIR v celé Evropské unii. Krom toho probíhá ve věci operací, které měly být zajištěny, rozhodčí řízení mezi IRU a uvedenou skupinou. Pohledávky z neuvolněných operací tranzitu je možné pokládat za zajištěné ve smyslu nařízení o vlastních zdrojích pouze tehdy, pokud se poskytnuté zajištění týká individuálních operací a poskytuje ochranu až do výše skutečného rizika.

23. Dopisem ze dne 19. prosince 1997 Komise tedy vyzvala německé orgány, aby jí

25. Dopisem ze dne 30. března 1998 Komise zopakovala svou žádost o poskytnutí dotčených vlastních zdrojů, na niž německé

orgány odpověděly dopisem ze dne 22. května 1998, že nemohly této žádosti vyhovět, protože při respektování stanoviska Komise by mimo jiné došlo k neoprávněnému zatížení německého rozpočtu.

26. Dopisem ze dne 8. června 1998 Komise německé orgány opakovaně vyzvala, aby jí sdělily dříve požadované informace pro účely výpočtu případných úroků z prodlení na základě článku 11 nařízení č. 1552/89.

27. Německé orgány ovšem potvrdily ve svém stanovisku ze dne 18. září 1988 svůj názor.

28. Dopisem ze dne 30. října 1998 Komise požádala německou vládu, aby jí mimo jiné uhradila určitou částku jakožto zálohu na dlužné nároky do posledního dne druhého měsíce po zaslání tohoto dopisu, a sdělila jí všechny ostatní celní částky, proti kterým nebyly vzneseny námitky a které byly poukázány na účet B namísto účtu A, týkající se karnetů TIR neuvolněných německými celními úřady v průběhu let 1994 až 1998.

29. V odpovědi ze dne 4. března 1999 německé orgány těmto požadavkům nevyhověly.

30. Ve své výzvě dopisem ze dne 15. listopadu 1999 zopakovala Komise svůj názor a uplatnila, že se na rozdíl od názoru německých orgánů nejedná o obecné zajištění poskytnuté pro několik pohledávek, ale o zajištění pro každý karnet TIR, které ve většině případů pokrývá pohledávky zcela nebo z velké části. Krom toho se Spolková republika Německo, pokud jde o karnety TIR týkající se roku 1995, dočasně vzdala práva uplatňovat své pohledávky vůči záručním sdružením za podmínky, že jeho ručení přetrvá až do výše „náležitého osobního příspěvku“ a že jako zajištění postoupí své pohledávky za zajistitelem. V důsledku toho byly pohledávky z roku 1995 a následujících let také zajištěny a měly by být, pokud proti nim nebyly ve stanovené lhůtě vzneseny námitky, přinejmenším částečně zaúčtovány a poukázány na účet A.

31. Ve svém sdělení ze dne 1. února 2000 německé orgány potvrdily a rozvinuly své stanovisko a zároveň Komisi předaly dohody o moratoriu uzavřené se záručními sdruženími.

32. Dne 8. listopadu 2000 Komise zaslala Spolkové republice Německo odůvodněné stanovisko. Podle Komise se na rozdíl od právního názoru německých orgánů nebylo možné z důvodu rozhodčího řízení mezi IRU

a skupinou pojistitelů domnívat, že proti pohledávkám byly vzneseny námitky. Proti hlavním pohledávkám nebyly dlužníky vzneseny námitky a odmítnutí uvedené skupiny ručit za dlužníka nelze považovat za námitky proti hlavním pohledávkám. Konečně dočasné vzdání se svých pohledávek německými orgány se týká čistě a pouze ručení pojistitelů za záruční sdružení. V tomto ohledu nemůže být povinnost dlužníků, a tudíž i povinnost Spolkové republiky Německo dotčena, pokud jde o rozpočet Společenství. Krom toho není na rozdíl od názoru Německa namístě použít čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1552/89.

33. Komise znovu požádala německé orgány, aby jí neprodleně poskytly jakožto zálohu částku 10 552 875 DEM, aby se zabránilo dalším úrokům z prodlení, aby jí sdělily všechny ostatní celní částky, proti kterým nebyly vzneseny námitky a se kterými bylo zacházeno obdobně, pokud jde o neuvolňování karnetů TIR německými celníci od roku 1994 až do novelizace vyhlášky Spolkového ministerstva financí z roku 1996, a aby neprodleně poskytly Komisi dotčené vlastní zdroje, aby se zabránilo dalším úrokům z prodlení.

34. Německá vláda odpověděla na odůvodněné stanovisko dopisem ze dne 10. ledna

2001, ve kterém zopakovala své stanovisko uvedené dříve a odmítla závěry Komise.

35. Jelikož německé orgány nevyhověly požadavkům Komise, rozhodla se Komise podat žalobu, ve které požaduje, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

Spolková republika Německo nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 ze dne 29. května 1989, kterým se provádí rozhodnutí 88/376/EHS, Euratom o systému vlastních zdrojů Evropských společenství, nahrazeného s účinností od 31. května 2000 nařízením Rady (ES, Euratom) č. 1150/2000 ze dne 22. května 2000, kterým se provádí rozhodnutí 94/728/ES, Euratom o systému vlastních zdrojů Společenství, tím, že:

1. neuvolňovala určité tranzitní doklady (karnet TIR) v souladu s právními předpisy s tím důsledkem, že z toho vyplývající vlastní zdroje nebyly správně zaúčtovány ani poskytnuty včas Komisi;
2. nesdělila Komisi všechny ostatní celní částky, proti kterým nebyly vzneseny námitky a se kterými bylo zacházeno obdobně (poukázání na „účet B“ mís-

to poukázání na „účet A“), pokud jde o neuvolňování karnetů TIR německými celníci od roku 1994 do novelizace vyhlášky Spolkového ministerstva financí ze dne 11. září 1996 (III B 1 – Z 0912 – 31/96).

IV – Přezkum žaloby

A – Přípustnost

3. Spolková republika Německo má povinnost neprodleně poukázat na účet Komise neuhrazené vlastní zdroje z důvodu nesplnění povinností uvedených v odstavcích 1 a 2.

1. Hlavní argumenty účastníků řízení

4. Spolková republika Německo má povinnost uvést, pokud jde o případné již převedené částky na účet, datum splatnosti pohledávky, dlužnou částku a případně datum uskutečnění bankovního převodu.

5. Spolková republika Německo je povinna zaplatit v souladu s článkem 11 nařízení č. 1552/89, pokud jde o období do 31. května 2000, a s článkem 11 nařízení č. 1150/2000, pokud jde o období po 31. květnu 2000, ve prospěch rozpočtu Společenství úroky dlužné v případě opožděného poukázání částek na účet.

6. Spolková republika Německo ponese náklady řízení.

36. *Německá vláda* nejprve namítá nepřipustnost třetího až pátého návrhového žádání, kterými má být žalované uložena povinnost poukázat Komisi nepřevezené vlastní zdroje, uvést, pokud jde o případné již převedené částky, určité údaje, a v případě opožděného poukázání částek na účet zaplatit dlužné úroky. Těmito návrhovými žádáními Komise neuplatňuje nic jiného než „žalobu na zaplacení“, popř. „žalobu na oznámení“. V rámci řízení o nesplnění povinnosti státem se ovšem Soudní dvůr omezuje na pouhé určení nesplnění povinnosti státem. Přísluší tedy členskému státu, aby na základě tohoto určení přijal odpovídající opatření. Krom toho čtvrté návrhové žádání přenáší důkazní břemeno za porušení Smlouvy, které leží na Komisi.

37. *Vláda Belgického království*, které do tohoto řízení vstoupilo jako vedlejší účastník

na podporu Spolkové republiky Německo, sdílí v podstatě názor německé vlády.

38. *Komise* naproti tomu uvádí, že článek 228 ES nebrání Soudnímu dvoru, aby učinil potřebná prohlášení k zabránění neplnění povinnosti. Poukazuje krom toho na to, že článek 11 nařízení o vlastních zdrojích obsahuje přesnou a bezpodmínečnou povinnost dotčeného členského státu zaplatit úroky z prodlení při opožděném poukázání vlastních zdrojů. Vzhledem ke čtvrtému návrhovému žádání poukazuje *Komise* na to, že je v široké míře závislá na informacích poskytnutých členskými státy, aby mohla ověřit, zda došlo k řádnému uhrazení vlastních zdrojů, proto by v takových případech neměla nést úplné důkazní břemeno.

39. Nakonec *Komise* během ústního jednání požadovala, aby bylo páté návrhové žádání přeformulováno v tom smyslu, že Soudní dvůr má určit, že Spolková republika Německo porušila článek 11 nařízení o vlastních zdrojích, když do rozpočtu Společenství nezaplatila dlužné úroky.

2. Posouzení

40. Nejprve je třeba připomenout, že řízení o nesplnění povinnosti se podle článku

226 ES – jak to správně uvedla německá vláda – omezuje na pouhé určení, že členský stát neplnil povinnosti, které pro něj vyplývají z práva Společenství¹¹. Určení takového nesplnění zavazuje přímo na základě znění článku 228 ES dotčený členský stát k tomu, aby přijal opatření, která vyplývají z rozsudku Soudního dvora.

41. Jak uvedla *Komise*, Soudní dvůr sice může v odůvodnění rozsudku učinit potřebná prohlášení k zabránění neplnění povinností, naproti tomu ale Soudní dvůr nemůže – na rozdíl od *Komise* během postupu před zahájením soudního řízení – takovému státu nařídit přijetí konkrétních opatření¹².

42. V této věci ale třetí, čtvrté a páté návrhové žádání směřují k tomu, aby bylo členskému státu uloženo, aby poukázal neuhrazené vlastní zdroje, poskytl informace týkající se určitých částek a jejich převodů a zaplatil úroky z prodlení.

43. Sama *Komise* ostatně ve své odpovědi nezpochybňovala, že uvedená návrhová

11 – Viz již rozsudek ze dne 7. února 1979, *Francie v. Komise* (15/76 a 16/76, Recueil, s. 321, bod 27).

12 – Viz rozsudek ze dne 14. dubna 2005, *Komise v. Německo* (C-104/02, Sb. rozh. s. I-2689, bod 49).

žádání jdou nad rámec návrhu na určení, nýbrž spíše odmítala – patřičně – stanovisko německé vlády, podle kterého se návrhová žádání musí omezit na pouhé určení, jako neopodstatněné. Skutečnost, kterou namítala Komise, že povinnosti, na kterých spočívají tato návrhová žádání, jakými jsou povinnosti zaplatit úroky nebo povinnost loajální spolupráce, jsou přesné a bezpodmínečné a že členský stát nemá žádný prostor pro uvážení, pokud jde o provedení těchto povinností, na tom, vzhledem k pravomoci Soudního dvora stanovené Smlouvou o ES pouze určit nesplnění povinností ze Smlouvy v rámci řízení o nesplnění povinností státem, nemůže nic změnit.

44. Třetí, čtvrté a páté návrhové žádání je proto třeba na základě ustálené judikatury Soudního dvora považovat za nepřípustné¹³.

45. Je ovšem třeba se zabývat přeformulováním omezeným na páté návrhové žádání, které Komise navrhla během ústního jednání.

46. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že podle ustálené judikatury je v řízení pro nesplnění povinností cílem postupu před

zahájením soudního řízení upraveného článkem 226 ES poskytnout dotčenému členskému státu jednak příležitost splnit jeho povinnosti vyplývající z práva Společenství, a efektivně uplatnit jeho prostředky obrany proti Komisi vytýkaným skutečnostem¹⁴.

47. Zachování pravidel tohoto postupu je podstatnou zárukou, kterou Smlouva stanovila nejen za účelem ochrany práv dotčeného členského státu, ale rovněž pro zajištění toho, aby předmětem případného soudního řízení byl jasně vymezený spor¹⁵.

48. Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být proto žaloba opřena o stejné důvody, které jsou uvedeny v odůvodněném stanovisku a také ve výzvě dopisem, kterým se zahajuje postup před zahájením soudního řízení¹⁶.

49. Tento požadavek nicméně nemůže vést až k vyžadování dokonalé shody mezi zněním důvodů ve výzvě dopisem, výrokem

14 — Rozsudky ze dne 2. února 1988, Komise v. Belgie (293/85, Recueil, s. 305, bod 13); ze dne 20. března 1997 Komise v. Německo (C-96/95, Recueil, s. I-1653, bod 22); ze dne 15. ledna 2002, Komise v. Itálie (C-439/99, Recueil, s. I-305, bod 10), a ze dne 24. června 2004, Komise v. Nizozemsko (C-350/02, Sb. rozh. s. I-6213, bod 18).

15 — Rozsudky ze dne 13. prosince 2001, Komise v. Francie (C-1/00, Recueil, s. I-9989, bod 53); ze dne 20. června 2002, Komise v. Německo (C-287/00, Recueil, s. I-5811, bod 17), a ze dne 24. června 2002, Komise v. Nizozemsko (uvedený v poznámce pod čarou 14), bod 19.

16 — Mimo jiné rozsudky ze dne 9. listopadu 1999, Komise v. Itálie (C-365/97, Recueil, s. I-7773, bod 23), a ze dne 12. června 2003, Komise v. Finsko (C-229/00, Recueil, s. I-5727, bod 44).

13 — Viz tamtéž 51.

odůvodněného stanoviska a návrhovými žádáními, pokud předmět řízení nebyl rozšířen nebo změněn. Podmínkou pro přípustné odchýlení je ovšem požadavek, aby tím nebyl předmět sporu rozšířen nebo změněn, ale naopak pouze omezen¹⁷.

50. V tomto duchu je také podle judikatury Soudu prvního stupně ve věcech žalob na neplatnost nebo náhradu škody, která se opakovaně zabývala specifickým případem dodatečného přeformulování návrhových žádání uvedených v žalobním spisu, takové přeformulování přípustné pouze tehdy, pokud „jsou návrhová žádání v žalobním spise upřesněna nebo pokud jsou přeformulovaná návrhová žádání vzhledem k původním návrhovým žádáním omezena“¹⁸.

51. Podle mého názoru přeformulování požadované v projednávané věci překračuje rámec toho, co lze považovat za přípustné, protože toto přeformulování nelze považovat s ohledem na návrh určení za pouhé upřesnění pátého návrhového žádání, nýbrž spíše za podstatnou změnu předmětu žaloby.

52. S ohledem na možnosti obhajoby žalovaného členského státu je třeba zohlednit také to, že k této změně došlo obzvláště pozdě, totiž teprve v rámci ústního jednání. Ještě ve své replice Komise zdůrazňovala, že toto návrhové žádání má být vykládáno tak, že směřuje k uhrazení dotčených úroků z prodlení.

53. Podle mého názoru proto není základem tohoto řízení přeformulované páté návrhové žádání ve znění požadovaném Komisí v rámci ústního jednání, jímž by se nepřipustné návrhové žádání spočívající v uložení povinnosti změnilo na přípustné návrhové žádání na určení nesplnění povinnosti státu.

54. S ohledem na uvedené úvahy musí být prohlášena za nepřipustnou ta část projednávané žaloby, jejímž předmětem je uložení povinnosti poukázat na účet Komise neuhrazené vlastní zdroje, sdělit informace o ostatních neuhrazených částkách a zaplatit úroky z prodlení (třetí, čtvrté a páté návrhové žádání).

55. Následné zkoumání této žaloby se proto omezuje na posouzení tvrzení, o která se opírá první a druhé návrhové žádání.

17 — Mimo jiné rozsudky ze dne 23. září 2004, Komise v. Francie, (C-280/02, Sb. rozh. s. I-8573, bod 30), a Komise v. Finsko (uvedený v poznámce pod čarou 16), bod 44.

18 — Viz rozsudky ze dne 21. října 1998, Vicente-Núñez v. Komise (T-100/96, Recueil FP, s. I-A-591 a s. II-1779, bod 51), a ze dne 2. června 2005, Stroh v. Komise (Sb.VS s. I-A-147 a II-651, bod 21).

B – *Opodstatněnost*

k zajištění, že vlastní zdroje budou poskytnuty Komisi, stejně jako s tím spojené porušení zásady loajální spolupráce.

1. První návrhové žádání: neuvolnění určitých karnetů TIR, nesprávné zaúčtování a neposkytnutí vlastních zdrojů včas

a) Hlavní argumenty účastníků řízení

56. První návrhové žádání Komise se v podstatě opírá o dvě tvrzení: Komise jednak uvádí, že německé orgány se jednostranně a bez konzultace s Komisí vzdaly (soudního) vymáhání dotčených zjištěných pohledávek a uzavřely se záručními sdruženími moratoria. Krom toho Komise Spolkové republiky Německo vytýká, že v rámci těchto operací nesprávně zaúčtovala vlastní zdroje náležející Společenství, a proto je neposkytla včas. Uplatňuje, že tyto částky měly být zapsány na účet A.

57. Komise v tom spatřuje porušení povinností vyplývajících z práva Společenství o vlastních zdrojích Společenství, zejména porušení povinnosti uvedené v článku 17 nařízení o vlastních zdrojích spočívající v přijetí všech nezbytných opatření

58. Komise s ohledem na dočasné vzdání se vymáhání pohledávek uvádí, že německá vláda neprokázala, že jednala v zájmu Společenství, aby bylo zabráněno zhroucení systému TIR. V tomto případě, jak to ukazuje také vyšetřování Evropského parlamentu, nedošlo k úplnému zhroucení záručního systému TIR. Německé orgány se měly v každém případě dohodnout s Komisí a ostatními členskými státy před rozhodnutím vzdát se předběžně vymáhání těchto pohledávek. Tento jednostranný přístup německých orgánů svědčí o nesplnění povinnosti spolupráce uložené článkem 10 ES, stejně jako o skutečnosti, že německé orgány teprve ve své odpovědi na výzvu dopisem vyhověly několikrát opakovanému požadavku Komise, aby jí sdělily podrobnosti moratorií, jakož i jiných obdobných dohod. Pouhý odkaz na zjištění platební neschopnosti záručních sdružení, aniž by byla uvedena konkrétní opatření přijatá k vymáhání pohledávek, nepostačuje k tomu, aby se jednalo o okolnosti, které by mohly odůvodnit nedostatečný výběr těchto částek podle čl. 17 odst. 2 druhé věty nařízení

o vlastních zdrojích. Svým jednáním německé orgány porušily čl. 17 odst. 1 nařízení o vlastních zdrojích, podle kterého mají členské státy přijmout veškerá nezbytná opatření, aby byly vlastní zdroje poskytnuty Komisi.

nýbrž pouze v případech, kdy při poskytnutí zajištění není dlužník v platební neschopnosti schopen splatit celní dluh.

59. Komise uvádí na podporu svého názoru, podle kterého by měly být sporné částky účtovány jako zajištěné pohledávky na účtu A na základě čl. 6 odst. 2 písm. a) nařízení o vlastních zdrojích, že celně právní nároky byly v rámci režimu TIR zajištěny karnety TIR a záruční sdružení ručila v případě nesrovnalostí společně a nerozdílně. Účet B neslouží na základě čl. 6 odst. 2 písm. b) nařízení o vlastních zdrojích k ochraně členských států a jejich rozpočtů, nýbrž, jak vyplývá z bodů odůvodnění nařízení o vlastních zdrojích, k tomu, aby bylo možné lépe sledovat postup členských států při vybírání vlastních zdrojů. Tento cíl by se stal absurdním, pokud by každý členský stát mohl posoudit povahu zajištění podle svého uvážení a sám rozhodnout, aniž by se o tom dohodl s Komisí, na jaký účet má být zajištěná pohledávka poukázána.

61. Německá vláda pouze obecně zpochybňuje, ovšem bez jakéhokoliv upřesnění, že dotčená zajištění byla v této věci dostačující. Nezpochybňuje také, že sporná zajištění by postačovala přinejmenším k částečnému krytí pohledávek ve všech případech. V důsledku toho měly být minimálně v tomto rozsahu zaúčtovány na účet A, ledaže by bylo nutno přijmout jiný závěr z důvodu výpovědi smlouvy o zajištění skupinou pojistitelů. Rozhodujícím je zde v zásadě datum, kdy operace TIR začala a kdy bylo poskytnuto odpovídající zajištění.

62. Pohledávky vzniklé před rokem 1995 tedy měly být v každém případě zaúčtovány a poukázány na účet A. Pokud jde o pohledávky vzniklé po roce 1995, tvrzení německých orgánů, že již k tomuto datu měly být pohledávky považovány za nezajištěné z důvodu výpovědi smlouvy o zajištění skupinou pojistitelů, mělo vést tyto orgány k tomu, že s ohledem na nedostatek zajištění neměly operaci TIR povolit. Jestliže tento postup přesto přijaly, a z tohoto důvodu poukázaly pohledávky na účet B, musí nést

60. Zajištění ve smyslu účtu A nemusí být uplatnitelné „bezprostředně a neprodleně“,

rovněž riziko spojené s vymáháním těchto pohledávek. S ohledem na moratoria je třeba vycházet z toho, že bylo poskytnuto přinejmenším částečné zajištění. V důsledku toho měly být pohledávky také od roku 1995 poukazovány jako zajištěné na účet A.

63. Komise dále poukazuje na to, že členské státy mají podle článku 8 úmluvy TIR možnost uplatnit své nároky u záručních sdružení. Nehraje žádnou roli, že ručitelé ručí pouze podpůrně. Projednávaná žaloba se týká pouze pohledávek, jejichž existence byla pravomocně určena, nikoliv těch, proti kterým byly vzneseny námitky. Článek 6 odst. 2 písm. b) druhá věta nařízení o vlastních zdrojích se nepoužije v projednávaném případě, v němž je zpochybněno zajištění poskytnuté záručními sdruženími, neboť ručitel nepopírá hlavní pohledávku, ale pouze jeho schopnost plnit z titulu ručení je nejistá.

64. Podle vyjádření *německé vlády* naproti tomu celní orgány poukazovaly platební pohledávky správně na účet B, jelikož od roku 1993 záruční sdružení neposkytovala dostatečná zajištění. Ze znění, systematiky a cíle nařízení o vlastních zdrojích vyplývá, že zajištění, které neposkytuje žádnou záruku, že ručitel zaplatí dlužné částky – tedy jde-li pouze o „zajištění na papíře“ – nepředstavuje zajištění ve smyslu čl. 6 odst. 2 písm. b). Podle znění tohoto ustanovení a bodů

odůvodnění tohoto nařízení mají být na účet A zaúčtovány pouze pohledávky, na které bylo poskytnuto zajištění, u kterých je jisté, že zajištění bude moci být skutečně uplatněno, čemuž tak není v případě záručních sdružení v platební neschopnosti (zjevně nedostatečné majetkové poměry záručních sdružení; podle právního posudku vyhotoveného před zahájením soudního řízení hrozil konkurz záručním sdružením, která ani nebyla schopna uhradit dvanáctinu státních pohledávek) nebo vypovězených (odepření plateb v rámci mezinárodní skupiny pojistitelů) či vadných „mezinárodních zajišťovacích nástrojů“. Neuhrazené pohledávky, na které však bylo poskytnuto zajištění záručními sdruženími, patří zásadně mezi „nároky, které dosud nejsou uhrazeny“ [čl. 6 odst. 2 písm. b) nařízení]. Od této zásady se lze (restriktivním výkladem) odchýlit jen tehdy, pokud se zajištění ukáže být bez obtíží uplatnitelné. Členské státy nejsou povinny předem hradit pohledávky, na které nebylo poskytnuto zajištění nebo bylo poskytnuto zajištění nedostatečné.

65. Komise podle *německé vlády* nesprávně rozlišuje mezi obdobím před rokem 1995 a po něm. Nesprávné je zejména tvrzení, že odvod vlastních zdrojů na základě poskytnutého zajištění závisí na začátku operace v rámci TIR. Výpověď smlouvy záručním sdružením jednak znamenala okamžitě a zpětně účinné zastavení plateb. Jelikož má

zajištění mimoto pouze podpůrnou povahu, muselo před uplatněním ručení u záručních sdružení, tj. po roce 1994, proběhnout vyšetřování a daňové řízení (čl. 8 odst. 7 úmluvy TIR). Tato řízení by mohla trvat i několik let.

(vzorový postup proti záručním sdružením, kontrola skutečného majetku záručních sdružení).

66. V rozporu s tím, co tvrdí Komise, v návaznosti na výpověď smlouvy o zajištění na konci roku 1994 nemohly německé orgány odmítnout používání režimu TIR, nechtěly-li takřka zcela paralyzovat obchod východ-západ a nadto jednostranně porušit nedílnou součást celního práva Společenství (článek 91 celního kodexu). Členský stát totiž v zásadě nemůže z vlastního podnětu vyžadovat doplňující zajištění, aniž by porušil úmluvu TIR (článek 4) a rozhodnutí v rámci režimu TIR.

68. Ostatně je třeba odmítnout výhradu, že německé orgány nedostatečně spolupracovaly s Komisí při objasňování skutkového stavu, zejména pokud jde o obsah dohod moratoria. Podstatná část obsahu těchto dohod byla Komisi známa již několik týdnů po zaslání jejího dopisu.

69. *Belgická vláda* považuje sporné částky za částky, proti kterým byly vzneseny námitky ve smyslu čl. 6 odst. 2 písm. b) nařízení o vlastních zdrojích; jelikož záruční sdružení ručí společně a nerozdílně s hlavním dlužníkem, musí splnit platební povinnost ve stejném rozsahu jako hlavní dlužník.

67. Německá vláda podpůrně tvrdí, že i kdyby se v případě uvedených částek jednalo o „pohledávky, na které bylo poskytnuto zajištění“, nemusely být tyto částky poskytnuty Komisi, protože nemohly být mimo jiné vymáhány zejména z důvodu vyšší moci ve smyslu čl. 17 odst. 2 první věty nařízení o vlastních zdrojích. Německé orgány učinily vše pro to, aby splatné pohledávky od záručních sdružení vymohly

70. Krom toho jsou členské státy povinny poskytnout clo Komisi pouze tehdy, pokud bylo zcela zapláceno, a nikoliv, jak tvrdí Komise, ještě předtím, pokud bylo na část cla poskytnuto zajištění. Z tohoto důvodu nedošlo k opožděnému poskytnutí částek.

71. Spolková republika Německo neporušila ani zásadu loajality vůči Společenství, protože dohodami se záručními sdruženími zabránila ještě vážnější újmu systému TIR. Krom toho Komisi byly známy platební problémy záručních sdružení.

nemusí odděleně zkoumat, zda Spolková republika Německo porušila pravidla celního práva, popř. úmluvu TIR. Tato případná porušení jsou totiž relevantní pouze tehdy, pokud zahrnují také porušení nařízení o vlastních zdrojích, popřípadě pokud nejsou dodržena pravidla pro poukazování vlastních zdrojů pocházejících z příjmů z cel.

b) Posouzení

72. Nejprve je třeba poukázat na to, že německá vláda nepochybně skutečnosti zjištěné Komisí, které jsou základem tohoto řízení, podle kterých bylo řízení o vymáhání částek odpovídajících sporným karnetům z let 1993, 1994 a 1995 přerušeno nebo nebylo – na základě moratorií – vůbec zahájeno a odpovídající částky byly zaúčtovány na účet B. Je však sporné, zda tím Spolková republika Německo neporušila své povinnosti vyplývající z práva Společenství. Rozdílné názory existují také ohledně doprovodných okolností, které se týkají fungování systému TIR a jeho relevantnosti v této věci.

74. Zatřetí se tato žaloba týká, jak to výslovně uvedla Komise, pouze pravomocně určených pohledávek z režimu TIR, tedy nároků stanovených podle čl. 1 odst. 1 nařízení o vlastních zdrojích. Určení pohledávek je tedy v tomto případě nesporné, právní rámec sporu tvoří spíše otázka, za jakých okolností má být Společenství poskytnuta protihodnota z určených, ale dosud nevybraných nároků Společenství. Jedná se tak o to, kdo ponese riziko splnění celních formalit orgány členských států a vymáhání nároků Společenství na vlastní zdroje.

73. Zadruhé je třeba konstatovat, že žalobní důvody Komise se v tomto řízení omezují podle návrhového žádání pouze na porušení nařízení o vlastních zdrojích. Soudní dvůr tak

75. Musím se tak zabývat rovněž vztahem mezi nařízením o vlastních zdrojích, ve kterém jsou stanoveny způsoby, jakými

členské státy disponují s vlastními zdroji příslušejícími Společenství¹⁹, a právní úpravou vzniku a vybírání nejrůznějších vlastních zdrojů – v tomto případě cel – které se řídí prvotně celními předpisy práva Společenství (tedy především CK, nařízením provádějícím celní kodex a úmluvou TIR), stejně jako vnitrostátními právními a správními předpisy.

76. Přitom, jak vyplývá z ustálené judikatury, na kterou Komise mnohokrát odkázala, jsou „povinnosti určit vlastní zdroje Společenství, tyto zdroje připsat na účet Komise v předepsaných lhůtách a konečně zaplatit úrok z prodlení vzájemně neoddělitelné“²⁰.

77. Tato judikatura o „vzájemné neoddělitelnosti“ se ovšem vrací – pokud jde o její původ – před dobu zde rozhodného znění nařízení o vlastních zdrojích²¹, kterým byl teprve zaveden účet B, jehož použití v této věci je právě sporné.

78. Až dosud nemělo zaúčtování vzhledem k povinnosti připsání zjištěných nároků žádný zvláštní význam. Částky odpovídající zjištěným nárokům měly být – bez ohledu na skutečné vybrání – poukázány během stanovené lhůty Společenství. Členské státy tedy neměly povinnost poukazovat tyto částky pouze tehdy, pokud by nemohly být vybírány z důvodů vyšší moci²². Soudní dvůr tak již ve svém rozsudku ze dne 5. května 1977 konstatoval, že „členské státy vlastní zdroje nejenom stanoví, nýbrž je včetně protihodnoty za nevybrané částky poskytnou Komisi, ledaže by tyto částky nemohly být vybrány z důvodů vyšší moci. Úloha právního postihu a vymáhání při vybírání vlastních zdrojů tedy nadále přísluší členským státům a ty také dále vykonávají činnosti směřující k naplnění tohoto cíle vůči poplatníkům“²³.

79. Touto judikaturou je vyjádřeno to, co generální advokát Geelhoed označil ve svém stanovisku ze dne 10. března 2005, na které poukazují účastníci projednávaného řízení,

19 — Viz druhý bod odůvodnění nařízení o vlastních zdrojích.

20 — Mimo jiné rozsudky ze dne 16. května 1991, Komise v. Nizozemsko (C-96/89, Recueil, s. I-2461, bod 38), a ze dne 14. ledna 2005, Komise v. Německo (uvedený v poznámce pod čarou 12, bod 69).

21 — Srov. například rozsudky ze dne 20. března 1986, Komise v. Německo (303/84, Recueil, s. 1171, bod 11), a ze dne 21. září 1989, Komise v. Řecko (68/88, Recueil, s. 2965, bod 17).

22 — Srov. články 7, 9 a 17 odst. 2 nařízení Rady (EHS, Euratom, EŠUO) č. 2891/77 ze dne 19. prosince 1977, kterým se provádí rozhodnutí ze dne 21. dubna 1970 o vybírání finančních příspěvků členských států na vlastní zdroje Společenství (Úř. věst. L 336, s. 1) (dále jen „nařízení č. 2891/77“).

23 — Rozsudek ze dne 5. května 1977, Pretura Cento v. X (110/76, Recueil, s. 851, body 4/6).

jako „přísné rozlišení mezi oblastí vlastních zdrojů a celních předpisů“²⁴.

moci a – to je novinka v porovnání s nařízením č. 2891/77 – také tehdy, pokud se po podrobném zhodnocení ukáže, že v dlouhodobém výhledu není vybrání těchto částek možné z důvodů, které nemohou být přičítány dotčeným členským státům.

80. Pro rozdělení rizika mezi Společenství a členské státy to znamená, že členské státy tím, že musí Společenství poukázat i částky odpovídající zjištěným nárokům, které nebyly vybrány, nesou v každém případě finanční následky související s obtížemi nebo nedostatky při ukládání a vybírání cel, ledaže k vybrání nedošlo z důvodů vyšší moci.

81. Zavedením účtu B nařízením o vlastních zdrojích bylo toto rozdělení rizika zjevně posunuto ve prospěch členských států do té míry, že povinnost k vybírání byla s ohledem na určité zjištěné nároky spojena s vymáháním odpovídajících částek. U nároků vykazovaných na účtu B se má totiž připsání uskutečnit podle čl. 10 odst. 1 nařízení o vlastních zdrojích teprve během lhůty následující *po vybrání* částek odpovídajících těmto nárokům. Dále platí jako dříve podle čl. 17 odst. 2 tohoto nařízení, že povinnost poskytnout částky odpovídající stanoveným nárokům odpadá, pokud nemohou být tyto částky vybrány z důvodu vyšší

82. Je třeba poznamenat, že podle zde rozhodného znění nařízení o vlastních zdrojích neexistuje u nároků, které je třeba poukázat na účet B, až do výběru odpovídajících částek, a také bez ohledu na případy související s vyšší mocí a dlouhodobou nemožností výběru, které jsou uvedeny v čl. 17 odst. 2 tohoto nařízení, povinnost připsat je, a tím také nemůže vzniknout povinnost zaplatit úroky z prodlení. Vzhledem k těmto nárokům by měla být relativizována „vzájemná neoddělitelnost“ mezi povinností stanovit vlastní zdroje, povinností je připsat a povinností platit úroky z prodlení.

83. Nyní je pro tento případ rozhodující, které nároky mohou být poukázány na účet B, a které tak mají být připsány Společenství teprve po jejich vybrání. Podle znění čl. 6 odst. 2 písm. b) nařízení o vlastních zdrojích jsou to jednak stanovené nároky, které dosud nejsou uhrazeny a nebylo na ně poskytnuto

24 — Stanovisko generálního advokáta Geelhoeda ze dne 10. března 2005, Komise v. Dánsko (rozsudek ze dne 15. listopadu 2005, C-392/02, Sb. rozh. s. I-9811), body 62 a 63 a poznámka pod čarou 24.

zajištění, a jednak (neuhrazené²⁵) stanovené nároky, na které sice bylo poskytnuto zajištění, ale proti kterým byly vzneseny námitky a jejichž výše by se mohla po vyřešení vzniklých sporů změnit. Na účet A mají být potom zaúčtovány uhrazené pohledávky a neuhrazené pohledávky, pokud na ně bylo poskytnuto zajištění a proti pohledávkám přitom nebyly vzneseny námitky.

záručních sdružení, také proti dotčeným hlavním pohledávkám, jak to uvedla belgická vláda, nehraje tedy v této věci žádnou roli.

84. V projednávané věci německá vláda před Soudním dvorem netvrdila, že proti sporným pohledávkám byly vzneseny námitky, a Komise také svou žalobu omezila na „pravomocně určené pohledávky“, proti nimž nebyly vzneseny námitky. Ostatně souhlasím s Komisí v tom smyslu, že námitky, jak to již vyplývá ze znění čl. 6 odst. 2 písm. b) nařízení o vlastních zdrojích, se musí týkat samotného nároku, a nikoliv zajištění, je to tedy námitka týkající se hlavního celního dluhu. V projednávané věci jde v každém případě o uplatnění nároků ze zajištění proti záručním sdružením, a tím o uplatnění zajištění. Otázka, zda mohou být vzneseny námitky ze strany ručitelů, tedy

85. Pokud jde tedy o otázku, zda se jednalo u sporných stanovených nároků v rámci režimu TIR o zajištěné pohledávky ve smyslu čl. 6 odst. 2 písm. b) nařízení o vlastních zdrojích, a zda tedy měly být poukázány na účet A, je třeba konstatovat, že toto ustanovení pouze požaduje, aby „bylo poskytnuto zajištění“, aniž by bylo dále definováno, co je třeba rozumět pojmem „zajištění“.

86. Pokud jde o výklad tohoto ustanovení, není argumentace Komise, podle které účet B neslouží k ochraně finančních zájmů členských států, nýbrž spíše k lepší kontrole postupu členských států při výběru vlastních zdrojů, přesvědčivá. Na výše uvedený cíl se sice poukazuje v třetím bodě odůvodnění nařízení o vlastních zdrojích, to však nevylučuje, že by mělo být přihlédnuto i k finančnímu riziku členských států, jak jsem uvedla výše. To vyplývá podle mého názoru právě z úpravy navazující na účet B,

25 — To, že se v tomto případě jedná o neuhrazené nároky, vyplývá podle mého názoru z čl. 10 odst. 1 nařízení o vlastních zdrojích, který zaúčtování váže na uhrazení.

tedy z čl. 10 odst. 1 nařízení o vlastních zdrojích, podle kterého mají být nároky na tento účet poukázány teprve po vybrání.

uzavřelo se Spolkovou republikou Německo²⁷, se záruční sdružení zavazují k zaplacení cel za osoby, které dluží tyto částky, a ručí s nimi společně a nerozdílně za tyto částky, přičemž, pokud je to možné, má být nárok uplatněn nejprve u dlužníka cla. Není zcela jasné, proč toto ručení za cla, i když se jedná o společné ručení, a nikoliv o samostatné poskytování zajištění, nemá být v zásadě považováno za zajištění ve smyslu čl. 6 odst. 2 písm. b) nařízení o vlastních zdrojích.

87. Také po zavedení účtu B musí být Společenství poukázány dosud nevybrané částky, „poskytnutím zajištění“ má být ale sníženo riziko členských států, že budou muset nakonec zaplatit požadované vlastní zdroje z vlastních prostředků. V tomto světle nehovoří nic proti tomu, jak navrhla německá vláda, aby se v této věci vycházelo z obecné definice „jistoty“ uvedené v čl. 3 písm. a) nařízení Komise (EHS) č. 2220/85 ze dne 22. července 1985²⁶, podle kterého se jedná o „zajištění, že v případě nesplnění konkrétní povinnosti bude příslušnému orgánu určitá částka zaplacená nebo v jeho prospěch propadne“. V tomto smyslu je třeba mezi klasická zajištění počítat zajištění záručními sdruženími, ve kterých se ručitel obecně řečeno zavazuje v nejrůznějších formách věřiteli, že ručí za plnění závazků třetí osoby.

89. Ovšem v rámci operace TIR se jedná o ručení, které je limitováno výší částky, takže jak zdůrazňuje německá vláda, částka příslušného celního dluhu může překročit výši poskytnutého zajištění. Podle mého názoru pak mají být dotčené nároky poukázány na účet A pouze do výše poskytnutého zajištění, tedy pokud jsou tyto částky kryty ručením. Zdá se mi, že to nejvíce odpovídá cíli vytvoření účtu B ve spojení s úpravou vybírání podle čl. 10 odst. 1 nařízení o vlastních zdrojích, a sice lépe zajistit finanční riziko členských států vzhledem k ještě neuhrazeným nárokům, popř. těsněji propojit povinnost zaúčtování vlastních zdrojů s jejich skutečným vybráním. Tento

88. Ručením podle článku 8 úmluvy TIR, jehož obsah se krom toho řídí právem Společenství a smlouvou o ručení podléhající německému právu, kterou uvedené sdružení

26 — Nařízení Komise (EHS) č. 2220/85 ze dne 22. července 1985 kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu jistot pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 205, s. 5; Zvl. vyd. 03/06, s. 186).

27 — Srov. rozsudek ze dne 23. září 2003, BGL (C-78/01, Recueil, s. I-9543, bod 45).

cíl je ostatně také vyjádřen v čl. 6 odst. 2 písm. b) nařízení o vlastních zdrojích s ohledem na nároky, proti kterým byly vzneseny námitky, v té míře, že odkazuje na možnost změn těchto nároků v důsledku řešení dotčeného sporu.

90. Na základě toho mají být tedy stanovené nároky z karnetů TIR zaúčtovány na účet A v zásadě až do výše maximálního zajištění sjednaného v rámci režimu TIR, do jehož výše ručí za celní dluhy záruční sdružení, a mají být ve lhůtě stanovené v čl. 10 odst. 1 prvním pododstavci nařízení o vlastních zdrojích poskytnuty Společenství.

91. Na takové konstatování se však nelze omezit, jelikož vychází výhradně z normativních základů režimu TIR a do určité míry odráží ideální stav tohoto režimu a záručního systému, který je v něm stanoven. Fakticky v 90. letech docházelo ke stále zjevnějším systémovým nedostatkům, které vyústily podle popsaného skutkového stavu v „krizi“ režimu TIR²⁸.

92. Podle mého názoru není možné na základě předložených údajů dospět k jednoznačnému posouzení přesného rozsahu, příčin a účinků této krize, zejména vzhledem k funkčnosti záručního systému obecně a německých záručních sdružení zvláště. Nakonec ani ze samotné vyšetřovací zprávy Evropského parlamentu, zabývající se komplexně těmito otázkami, nevyplývá žádný jasný závěr.

93. Je možné nicméně konstatovat jednak skutečnost, že prostor pro jednání členských států v této oblasti, jak to uvedla německá vláda, je omezen úmluvou TIR, jejíž smluvní stranou je také Společenství a která vytváří určitý záruční systém. Komise se krom toho na základě své spolupráce s příslušnými orgány v rámci úmluvy TIR nemůže zbavit odpovědnosti za fungování režimu TIR. K tomu je třeba poznamenat, že ve zprávě Evropského parlamentu byla (spolu)odpovědnost Komise za průběh krize režimu tranzitu a systému karnetů TIR a její nedostatečné zvládnutí několikrát zdůrazněna²⁹.

94. Systémové slabiny režimu TIR, problémy s vymáháním celních dluhů a riziko

28 — Viz například závěry uvedené ve shrnutí vyšetřovací zprávy Evropského parlamentu v bodě 1.1.5. Viz také zjištění v bodě 9.2.3.4 k „nečinnosti Komise“: „Celkem vzato a s přihlédnutím ke známým důkazům ukazoval až do nedávné doby postup Komise byrokratickou nepružnost. Její role v souvislosti s režimem tranzitu se výlučně omezila na reagování, namísto konání.“

28 — Viz výše body 20 a násl.

s ohledem na vlastní zdroje proto nelze paušálně a unáhleně dávat za vinu členským státům, konkrétně v této věci Spolkové republice Německo.

na základě Smlouvy³². Z toho Soudní dvůr například dovodil povinnost členského státu přijímat na základě loajální spolupráce s Komisí vhodná opatření umožňující zajistit použití předpisů práva Společenství týkajících se stanovení případných vlastních zdrojů³³.

95. Bez ohledu na to je třeba zkoumat, zda Spolková republika Německo svým postupem – totiž moratoriem týkajícím se sporných pohledávek a jejich zaúčtováním na účet B – v reakci na krizi režimu TIR nesplnila ve svém důsledku povinnosti vyplývající z práva Společenství v oblasti vlastních zdrojů.

97. Krom toho Soudní dvůr v souvislosti s obtížemi při provádění rozhodnutí Komise o státních podporách rozhodl, že Komise a členský stát musí podle zásady loajální spolupráce poctivě působit společně na tom, aby tyto obtíže překonaly při úplném respektování ustanovení Smlouvy. Přitom členský stát musí předkládat k posouzení Komisi také problémy, které se mezitím vyskytly³⁴. Tato zásada se uplatní také v případě obtíží v jiných oblastech práva Společenství.

96. Podle obecné zásady, která je základem pro článek 10 ES³⁰ a jak ji uvádí ve vztahu k vlastním zdrojům také nařízení o vlastních zdrojích³¹, mají členské státy a orgány Společenství vzájemnou povinnost loajální spolupráce. Podle judikatury Soudního dvora jsou členské státy povinny usnadňovat Komisi plnění jejích úkolů, které spočívají zejména v péči o provádění Smlouvy a o dodržování povinností přijatých orgány

98. Konečně Soudní dvůr sice uznal, že členský stát na území, které spadá do působnosti Společenství, kde působí jako správce společného zájmu, a v případě neexistence vhodného postupu příslušného orgánu Společenství, smí přijmout předběžná účelná zajišťovací opatření, která okolnosti případně vyžadují; taková opatření

30 – Srov. mimo jiné rozsudky ze dne 15. ledna 1986, Hurd (44/84, Recueil, s. 29, bod 38), a ze dne 22. září 1988, Francie v. Parlament (358/85 a 51/86, Recueil, s. 4821, bod 34).

31 – Zejména v čl. 17 odst. 1 stejně jako čl. 18 odst. 2 nařízení o vlastních zdrojích; viz rozsudek ze dne 7. března 2002, Komise v. Itálie (C-10/00, Recueil, s. 2357, bod 90).

32 – Mimo jiné rozsudek ze dne 12. září 2000, Komise v. Nizozemsko (C-408/97, Recueil, s. I-6417, bod 16).

33 – Rozsudek ze dne 7. března 2002, Komise v. Itálie (uvedený v poznámce pod čarou 3, bod 89).

34 – Srov. rozsudky ze dne 22. března 2001, Komise v. Francie (C-261/99, Recueil, s. I-2537, bod 24); ze dne 3. července 2001, Komise v. Belgie (C-378/98, Recueil, s. I-5107, bod 31), a ze dne 2. července 2002, Komise v. Španělsko (C-499/99, Recueil, s. I-6031, bod 24).

ovšem musí být přijata v rámci spolupráce mezi Komisí a členským státem. Členský stát v každém případě není oprávněn zavádět vnitrostátní zajišťovací opatření proti námitkám, výhradám a podmínkám, které by Komise mohla formulovat³⁵.

100. Aniž by bylo nezbytné konkrétně zkoumat, do jaké míry byly kroky, které Spolková republika Německo podnikla, vzhledem k okolnostem nezbytné, nebo zda a do jaké míry již nebyly nároky z režimu TIR zajištěny, a zda proto nemohlo dojít k vymáhání dotčených částek ve smyslu čl. 17 odst. 2 nařízení o vlastních zdrojích z důvodů vyšší moci, popř. bylo vymáhání dlouhodobě nemožné, je třeba určit, že Spolková republika Německo jednostranným rozhodnutím o uzavření moratoria se záručními sdruženími ve věci sporných stanovených pohledávek a jejich zaúčtováním na účet B nesplnila povinnost, která pro ni vyplývá zejména z čl. 17 odst. 1 nařízení o vlastních zdrojích, přijmout v loajální spolupráci s Komisí veškerá nezbytná opatření, aby Komisi byly poskytnuty vlastní zdroje v souladu s nařízením o vlastních zdrojích.

99. Ve světle této judikatury by zásada loajální spolupráce při použití ustanovení o vlastních zdrojích v této věci rovněž vyžadovala, aby se Spolková republika Německo s ohledem na problémy, které se vyskytly v rámci režimu TIR, zejména problémy záručního systému, spojila s Komisí a dohodla s ní svůj postup ve vztahu k použití ustanovení práva Společenství o vlastních zdrojích. Namísto toho Spolková republika Německo zastavila bez konzultace s Komisí – k projednání s Komisí došlo teprve zpětně a po opakovaném dotazu v rámci systému kontrol prováděných Komisí – řízení o vymáhání vůči ručitelům, popř. uzavřela moratoria a připsala dotčené nároky Společenství na vlastní zdroje počínaje tímto datem na účet B, takže odpovídající částky nebyly Společenství – každopádně ne předem – připsány.

101. První návrhové žádání Komise je tedy opodstatněné.

2. Druhé návrhové žádání: nesdělení Komisi určitých ostatních celních částek, proti kterým nebyly vzneseny námitky a se kterými bylo účetně zacházeno obdobně

35 — Viz rozsudky ze dne 5. května 1981, Komise v. Spojené království (804/79, Recueil, s. 1045, body 30 až 32 a 37), a ze dne 15. prosince 1987, Irsko v. Komise (325/85, Recueil, s. 5041, body 15 a 16).

102. V rámci druhého žalobního důvodu Komise vytýká německým orgánům, že jí

nesdělily všechny ostatní celní částky, proti kterým nebyly vzneseny námitky a se kterými bylo zacházeno obdobně (jako u kontrolovaných karnetů TIR), t.j. byly poukázány na účet B, pokud jde o neuvolňování karnetů TIR německými celníci od roku 1994 až do novelizace vyhlášky Spolkového ministerstva financí z roku 1996.

K plnění úkolů, které jí byly svěřeny, může Komise požadovat informace pouze za podmínek, jež má stanovit Rada (článek 284 ES). Obecnou právní úpravu o poskytování informací nebo obecná práva přezkumu Rada doposud nepřijala. Obecné právo na informace, kterého se Komise dovolává, tak neexistuje.

a) Hlavní argumenty účastníků řízení

103. *Komise* uvádí, že členské státy mají v oblasti vlastních zdrojů zvláštní povinnost spolupracovat, a jsou proto zodpovědné za to, že Komisi sdělí požadované informace, aby Komise mohla plnit své povinnosti s ohledem na dohled nad řádným dodržováním předpisů o vlastních zdrojích. V této věci může Komise požadovat po Spolkové republice Německo potřebné informace, aby mohla prozkoumat, zda došlo k prokázanému nesplnění povinnosti a v jakém rozsahu již došlo k nápravě. Členské státy jsou v tomto ohledu povinny organizovat svou celní správu tak, aby takovým žádostem o informace mohlo být vyhověno.

104. *Německá vláda* uvádí, že Komise se nemůže dovolávat obecného práva na infor-

b) Posouzení

105. Podle ustálené judikatury musí členské státy na základě zásady loajální spolupráce, jak vyplývá zejména z článku 10 ES, v dobré víře spolupracovat při jakémkoli šetření s Komisí na základě článku 226 ES a poskytovat Komisi veškeré informace požadované za tímto účelem³⁶.

106. Pokud jde zejména o oblast vlastních zdrojů, Soudní dvůr ve svém rozsudku ve věci C-10/00 rozhodl, že existuje povinnost – která byla výslovně uvedena v ustanoveních týkajících se kontroly vlastních zdrojů –

36 – Mimo jiné rozsudky ze dne 11. prosince 1985, *Komise v. Řecko* (192/84, Recueil, s. 3967, bod 19), a ze dne 6. března 2003, *Komise v. Lucembursko* (C-478/01, Recueil, s. I-2351, bod 24).

přijmout v loajální spolupráci s Komisí vhodná opatření umožňující zajistit použití předpisů Společenství týkajících se stanovení vlastních zdrojů³⁷.

107. Na základě této povinnosti má dotčený členský stát Komisi v případě, „že je v široké míře závislá na informacích poskytnutých tímto členským státem, povinnost poskytnout doklady a jiné užitečné dokumenty za přiměřených podmínek, aby mohla ověřit, zda a případně v jakém rozsahu se dotčené částky vztahují k vlastním zdrojům Společenství“³⁸.

108. V této věci Komise několikrát přesným způsobem vyzvala německé orgány v rámci postupu před zahájením soudního řízení k tomu, aby ji informovaly o všech ostatních celních částkách, proti kterým nebyly vzneseny námitky v souvislosti s neuvolněnými karnety TIR německými celníci po určité časové období a které byly rovněž zaúčtovány na účet B. Tento požadavek přitom nebyl formulován jako „obecná žádost o informace“, nýbrž v návaznosti na kontroly provedené Komisí, které odhalily obdobné účetní zacházení se značným množstvím karnetů TIR.

109. Ve světle uvedené judikatury k zásadě loajální spolupráce, která je vyjádřena také v čl. 18 odst. 2 nařízení o vlastních zdrojích, podle kterého členské státy s ohledem na stanovení a poskytování vlastních zdrojů přijmou „veškerá účelná opatření k usnadnění“ kontrol, Spolková republika Německo měla žádosti Komise o poskytnutí informací vyhovět.

110. Ustanovení o zaúčtování vlastních zdrojů v části II nařízení o vlastních zdrojích slouží přitom právě k tomu, aby zajistila transparentnost používání ustanovení o vlastních zdrojích členskými státy a zároveň umožnila Komisi přezkoumání tohoto používání, přičemž členské státy mají Komisi v tomto ohledu podporovat³⁹.

111. Tím, že Spolková republika Německo nevyhověla sporné žádosti Komise o poskytnutí informací, nesplnila své povinnosti vyplývající z nařízení o vlastních zdrojích.

112. Také druhé návrhové žádání Komise je tedy opodstatněné.

37 — Viz rozsudek C-10/00 (uvedený výše v poznámce pod čarou 31, body 88 až 90).

38 — Tamtéž bod 91.

39 — Viz judikatura Soudního dvora uvedená v poznámce pod čarou 37.

V – Náklady řízení

113. Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 69 odst. 3 jednacího řádu může Soudní dvůr rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch.

114. Vzhledem k tomu, že Komise a Spolková republika Německo byly ve svých žalobních návrzích částečně neúspěšné – jednak je třeba vyhovět prvním dvěma návrhovým žádáním, a jednak jsou body 3, 4 a 5 návrhových žádání nepřijatelné – navrhuji, aby každý účastník řízení nesl vlastní náklady řízení. Belgické království jako vedlejší účastník řízení ponese vlastní náklady řízení v souladu s čl. 69 odst. 4 prvním pododstavcem jednacího řádu.

VI – Závěry

115. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Soudní dvůr určil:

„1. Spolková republika tím, že

- neuvolňovala v souladu s právními předpisy určité tranzitní doklady (karnety TIR) v rozsahu, v němž bez předchozího projednání přestala vymáhat nároky Společenství, které z nich vyplývaly, a poukázala je na účet B, a tím neposkytla Společenství včas dotyčné vlastní zdroje, a
- nesdělila Komisi všechny ostatní celní částky, proti kterým nebyly vzneseny námitky a se kterými bylo zacházeno obdobně (poukázání na účet B namísto

poukázání na účet A), pokud jde o neuvolňování karnetů TIR německými celníci od roku 1994 až do novelizace vyhlášky Spolkového ministerstva financí z roku 1996 (vyhláška ze dne 11. září 1996, III B 1 – Z 0912 – 31/96),

nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 ze dne 29. května 1989, kterým se provádí rozhodnutí 88/376/EHS, Euratom o systému vlastních zdrojů Společenství, a zejména svou povinnost přijmout v loajální spolupráci s Komisí Evropských společenství opatření nezbytná k poskytnutí vlastních zdrojů Společenství Komisi.

2. Ve zbývajících částech se žaloba jako nepřípustná zamítá.
3. Komise, Spolková republika Německo a Belgické království ponесou vlastní náklady řízení.“